

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vajnara a soudkyně JUDr. Dany Slavíkové a JUDr. Hany Douskové ve věci

žalobkyně: **Modrá pyramida stavební spořitelna, a. s.**, IČO 60192852
sídlem Bělehradská 222/128, 120 21 Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Luďkem Chvostou
sídlem Na Příkopě 14, 110 00 Praha 1

za účasti: **Karel H.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Muroněm
sídlem Vídeňská 546/55, 639 00 Brno

o nahrazení rozhodnutí Finančního arbitra, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 10. 2020 č. j. 15 C 26/2018-729

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit účastníkovi na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 9 312 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Ladislava Muroně.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se v předmětné věci domáhá nahrazení rozhodnutí Finančního arbitra ze dne 27. 10. 2017, ev. č. FA/31374/2017, ve znění jeho rozhodnutí o námitkách ze dne 13. 12. 2017, ev. č. FA/33654/2017 (kterým vyhověl návrhu Ing. Karla H. a uložil jí povinnost uvést účet stavebního spoření č. xxx, který pro něj zřídila na základě smlouvy o stavebním spoření č. xxx ze dne 31. 12. 1999, do stavu, ve kterém by byl, kdyby na základě oznámení ze dne 15. 5. 2015 neukončila právní vztah z důvodů přespoření cílové částky) tak, že se návrh navrhovatele Karla H. zamítá.

2. V dosavadním řízení:

Obvodní soud pro Prahu 2 („soud I. stupně“) rozsudkem ze dne 18. 10. 2018, č. j. 15 C 26/2018-221, nahradil rozhodnutí Finančního arbitra ze dne 27. 10. 2017, ev. č. FA 31374/2017, ve znění rozhodnutí o námitkách ze dne 13. 12. 2017, ev. č. FA 33654/2017, tak, že návrh Ing. Karla H. zamítl; zároveň rozhodl o nákladech řízení. Výkladem článku 9 odst. 7 Všeobecných smluvních podmínek stavebního spoření (dále jen „VSP“) dovodil, že naspoření cílové částky nepochybně vedlo k naplnění účelu, pro který byla smlouva o stavebním spoření uzavírána, a tímto okamžikem došlo k jejímu zániku, neboť existence smluvního vztahu byla časově omezena.

Městský soud v Praze („odvolací soud“) rozsudkem ze dne 16. 5. 2019, č. j. 29 Co 130/2019-387, zamítl návrh Ing. Karla H. na přerušování odvolacího řízení, potvrdil rozsudek soudu I. stupně a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Ztotožnil se s jeho závěrem, podle něhož doba trvání smlouvy o stavebním spoření byla od počátku časově omezena dobou trvání sjednaného účelu spočívajícího ve shromažďování finančních prostředků do výše sjednané cílové částky, po jehož dosažení smluvní vztah zanikl. Vyšel přitom stejně jako soud I. stupně ze čl. 9 odst. 7 VSP, § 578 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, resp. § 603 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“).

3. Soudy obou stupňů vzaly za prokázané, že Finanční arbitr nálezem ze dne 27. 10. 2017, evidenční č. FA/31374/2017, uložil žalobkyni povinnost uvést účet stavebního spoření č. xxx, který pro něj zřídila na základě smlouvy o stavebním spoření č. xxx ze dne 31. 12. 1999, do stavu, v kterém by byl, kdyby na základě oznámení ze dne 15. 5. 2015 neukončila právní vztah založený touto smlouvou z důvodu přespoření cílové částky. Rozhodnutím o námitkách ze dne 13. 12. 2017 evidenční č. FA/33654/2017 Finanční arbitr námitky žalobkyně zamítl a nález finančního arbitra ze dne 27. 10. 2017 evidenční č. FA/31374/2017 potvrdil. Správní orgán podložil své rozhodnutí zjištěním, že žalobkyně a K. H. uzavřeli dne 31. 12. 1999 smlouvu o stavebním spoření s cílovou částkou 300 000 Kč. Ve všeobecných obchodních podmínkách si smluvní strany sjednaly, že „na písemnou žádost účastníka, může stavební spořitelna zvýšit cílovou částku stavebního spoření“, přičemž „úhradu ve výši 1% z částky, o kterou byla cílová částka zvýšena, účtuje ke tíži účastníka“ (čl. 9 odst. 1 VSP). V čl. 9 odst. 7 VSP si ujednaly, že „přespoření cílové částky se rozumí stav, kdy zůstatek na účtu účastníka je vyšší než sjednaná cílová částka. Přespoření cílové částky není přípustné; v takovém případě účastník výslovně souhlasí s tím, že přespořenou částku zaokrouhlenou na celé tisíce nahoru stavební spořitelna považuje automaticky za novou cílovou částku a rozdíl úhrady (viz odstavec 1) vzniklý navýšením cílové částky stavební spořitelna účtuje ke tíži účtu účastníka. Pokud účastník dodatečně vyjádří nesouhlas s tímto postupem, má stavební spořitelna právo smlouvu vypovědět“. Přípisem ze dne 15. 5. 2015 žalobkyně Karlu H. oznámila, že ke dni 30. 4. 2015 bylo evidováno překročení cílové částky (k tomuto dni naspořená částka představuje 2 657 695,28 Kč), že dále nesouhlasí s jejím dalším navýšením a vyplatí mu zůstatek účtu. Karel H. s postupem žalobkyně nesouhlasil a inicioval řízení před Finančním arbitrem návrhem ze dne 21. 2. 2016, který rozhodl v jeho prospěch.

4. Zjištěný skutkový stav soudy právně posoudily podle § 1, § 5 odst. 1 a § 7 odst. 1 zákona č. 96/1993 Sb. o stavebním spoření a státní podpoře stavebního spoření (dále jen „zákon č. 96/1993 Sb.“).
5. Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 16. 7. 2020 č. j. 33 Cdo 1038/2020-557 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2019, č. j. 29 Co 130/2019-387, ve výroku o věci samé, jakož i ve výrocích o nákladech řízení, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 10. 2018, č. j. 15 C 26/2018-221 zrušil a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení.
6. Dovolací soud uvedl, že odvolací soud učinil závěr, že posuzovaná smlouva o stavebním spoření byla uzavřena na dobu určitou, protože dosažením cílové částky byl smluvní vztah ukončen v rozporu s již ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu. Uvedl, že v posuzované věci byla smlouva o stavebním spoření uzavřena dne 31. 12. 1999, podle ust. § 3028 odst. 3, věty první o. z. je proto pro právní vztah účastníků rozhodující úprava podle dosavadních právních předpisů, tj. podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“). Dovolací soud se předestřenou otázkou v obdobných skutkových souvislostech (a ve sporech s toutéž žalobkyní) zabýval již v rozhodnutích ze dne 24. 4. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2367/2018, a ze dne 22. 5. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2986/2018, a též v rozsudku ze dne 30. 9. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2013/2018. Zde přijal a odůvodnil závěr, že *„způsoby, jimiž zaniknou subjektivní práva a povinnosti tvořící obsah právního vztahu ze smlouvy o stavebním spoření, vyplývají ze smluvních ujednání a ze všeobecných obchodních podmínek. Pro odpověď na otázku, zda zanik nastává okamžikem, kdy účastník spořením dosáhl cílovou částku, tj. uplynutím doby ve smyslu § 578 obč. zák., je rozhodující výklad oddílu IV čl. 9 odst. 7 ve spojení s dalšími ustanoveními VOP (§ 35 odst. 2 obč. zák.)... ujednání o „automatickém“ navyšování cílové částky pokračujícím spořením účastníka stavebního spoření a přijímáním jeho plateb stavební spořitelnou na účet stavebního spoření, jež nepopírá účel smlouvy o stavebním spoření, vylučuje úvahu o omezení trvání právního vztahu založeného smlouvou o stavebním spoření ve smyslu § 578 obč. zák.“*. Začátek a konec doby spoření stanovily všeobecné obchodní podmínky ve shodě s tím, co vyplývá z § 5 odst. 14 zákona č. 96/1993 Sb. *„...začíná dnem uzavření smlouvy a končí vyplacením vkladů účastníka, státní podpory a úroků z nich nebo poskytnutím úvěru (tj. dnem uzavření úvěrové smlouvy) nebo zanikem právnické osoby jako účastníka“*.
7. Nyní opětovně odvoláním napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, aby soud rozhodl tak, že rozhodnutí finančního arbitra ze dne 27. 10. 2017 ev. číslo FA 31374/2017 ve znění rozhodnutí finančního arbitra o námitkách ze dne 13. 12. 2017 ev. číslo FA 33654/2017 se v plném rozsahu nahrazuje tak, že návrh navrhovatele Karla H., nar. xxx, trvale bytem xxx, xxx, ze dne 21. 2. 2016 se zamítá (výrok I.). Výrokem II. uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalovanému (účastníku řízení) náhradu nákladů řízení ve výši 48.903,53 Kč k rukám právního zástupce žalovaného ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku.
8. Soud I. stupně vyšel z dříve zjištěného a dále nezměněného skutkového stavu, když za rozhodující považoval výklad ust. čl. 9 odst. 7 VOP platných v době uzavírání smlouvy mezi účastníky. Na dané aplikoval ust. § 1, § 5 odst. 1 a § 7 odst. 1 zákona č. 96/1993 Sb. Odkázal na právní názor vyjádřený dovolacím soudem v tomto sporu i ve sporech skutkově shodných. Uzavřel, že jednostranným oznámením o ukončení právního vztahu založeného smlouvou o stavebním spoření ze dne 31. 12. 1999 z důvodu přespoření cílové částky ze strany žalobkyně nedošlo k jeho ukončení a žalobkyně je povinna své závazky ze smlouvy plnit. Smlouva je i nadále platná a účinná a k jejímu ukončení dojde vyplacením cílové částky, státní podpory a úroků z nich. Pokud se jedná o procesní argumentaci žalobkyně kontinuálně vznášenou v průběhu řízení a vtělenou do námitek proti rozhodnutí Finančního arbitra ze dne 27. 10. 2017, ev. č. FA/31374/2017, soud I. stupně zcela odkázal na rozhodnutí Finančního arbitra o námitkách ze dne 13. 12. 2017, ev. č. FA/33654/2017, s nímž se plně ztotožnil.

9. Na základě shora uvedeného soud I. stupně dospěl k závěru, že Finanční arbitr v daném případě o sporu rozhodl správně, a proto žalobu ve smyslu § 250i o. s. ř. zamítl.
10. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. Procesně úspěšnému účastníkovi soud I. stupně přiznal nárok na náhradu nákladů řízení, které jsou představovány odměnou advokáta za 7 úkonů právní služby vypočtenou dle vyhl. č.177/1996 Sb. (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7, jeden úkon á 3 100 Kč), 7 paušálními náhradami dle § 13 odst. 3 vyhl., náhradou za promeškaný čas spojený s cestou na dvě soudní jednání z Brna do Prahy a zpět za 20 započatých půlhodin, tzn. celkem 2 000 Kč, jízdné: 2x na trase Brno – Praha a zpět vlakem se slevou pro držitele průkazu ZTP/P v celkové výši 272 Kč, jízdné klienta: 2x na trase Uherský Brod – Praha a zpět vlakem v celkové výši 1 121 Kč soudní poplatky za podání odvolání k Městskému soudu v Praze a za dovolání k Nejvyššímu soudu v celkové výši 16 000 Kč.
11. Proti rozsudku podala žalobkyně včasné a přípustné odvolání, ve kterém namítala jeho nepřezkoumatelnost (§ 205 odst. 2, písm. c/ o. s. ř.) a nesprávné právní posouzení (§ 205 odst. 2 písm. g/ o. s. ř.). Kromě argumentace, jež je v základu zcela shodná s obsahem námitek žalobkyně proti rozhodnutí Finančního arbitra, která je účastníkům známa a není ji zde proto třeba podrobně rekapitulovat, žalobkyně polemizovala se závěry Nejvyššího soudu zcela převzatými soudem I. stupně. Uvedla, že danou problematikou se zabývá toliko jediný specializovaný senát dovolacího soudu, proti němuž stojí desítky rozhodnutí různých senátů soudů prvostupňových i soudů odvolacích (které označila), dospívající ke zcela odlišným právním závěrům. Výklad učiněný dovolacím soudem je tak neudržitelný zejména pro nepřezkoumatelnost opakovaně vydávaných rozhodnutí. Odvolatelka navrhla napadený rozsudek soudu I. stupně změnit tak, že žalobě bude vyhověno.
12. Účastník navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného s odkazem na své v řízení vyjádřené procesní stanovisko a důraz na nezbytnost respektování právního názoru a rozhodovací praxe Nejvyššího soudu.
13. Odvolací soud opětovně přezkoumal rozsudek soudu I. stupně postupem podle § 212 a 212a o. s. ř. a vycházejí z ust. § 243g o. s. ř., neboť se v mezidobí zjištěný skutkový stav nezměnil a věc nebylo třeba po právní stránce posoudit odlišně, dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není opodstatněné.
14. Pokud žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí dovolacího soudu, odvolacímu soudu jako soudu, který přezkoumává správnost rozhodnutí soudu I. stupně, nepřísluší se touto námitkou zabývat. K nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí obecně odvolací soud odkazuje na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2016 sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněného pod číslem 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek: „*Měřítkem toho, zda rozhodnutí soudu I. stupně je či není přezkoumatelné, nejsou požadavky odvolacího soudu na náležitosti odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně, ale především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. I když rozhodnutí soudu I. stupně nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly - podle obsahu odvolání - na újmu uplatnění práv odvolatele.*“ Odvolací soud přitom neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo takovou vadou odůvodnění, která by odvolatelce bránila v uplatnění opravného prostředku.
15. V předmětné věci soud I. stupně správně zjistil skutkový stav poté, co provedl všechny pro rozhodnutí potřebné důkazy, které v souladu s § 132 o. s. ř. vyhodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Ohledně skutkového stavu, z něhož vycházel i odvolací soud, není ani mezi účastníky sporu. Právní posouzení učiněné soudem I. stupně respektuje současnou rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, pročež u vědomí závaznosti právního názoru Nejvyššího

soudu v dané věci, jak byl citován shora (v bodě 6 odůvodnění), odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný dle § 219 o. s. ř. včetně věcně správného výroku o náhradě nákladů řízení potvrdil.

16. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., neboť účastník byl plně procesně úspěšný i v odvolacím řízení. Náklady odvolacího řízení představuje odměna advokáta za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (viz § 7 bod 5. a 9. odst. 4 písm. d/ vyhl. č. 177/1996 Sb.), 2x režijní paušál po 300 Kč (viz § 13 odst. 1 a 3 cit. vyhl.), náhrada za promeškaný čas spojený s cestou na soudní jednání z Brna do Prahy a zpět za 10 započatých půlhodin, tzn. celkem 1 000 Kč, cestovné k jednání dne 29. 4. 2021 autobusem se slevou pro držitele průkazu ZTP/P ve výši 84 Kč a náhrada za DHP 1 428 Kč tj. celkem 9 312 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. Takové dovolání se podává k Nejvyššímu soudu ČR ve lhůtě 2 měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku u soudu, který rozhodoval v I. stupni.

Praha 29. dubna 2021

JUDr. Tomáš Vejnar v. r.
předseda senátu